

Zemlja divljih ruža

I

Sedeo sam u parku i očekivao sam svoju draganicu. Ona je bila obecala da će doći u devet. Tačno u devet. A toga trenutka svi časovnici pokazivali su da je već trebala biti tu.

To je bilo proleće, maj mesec. Na mesečini, razlistano drveće imalo je nekakav somnambulistički izgled.

Pored mene prolazili su ljubavni parovi. Neki muškarci čekali su, kao i ja, svoje dragane. I svi su ih sačekali. Njihove dragane nisu začašnjavale na sastanak. Bio sam, zbog toga, ogorčen: tajda sreća uvek zna da dirne čoveka. I zaigrao sam. Igru čežnje kakvu još nikto nije video. Možda je toga trenutka bilo i nečeg komičnog u mom izgledu, ali ja se na to nisam obazirao. Igrao sam, kršio ruke od bola. A kroz sve to moje igranje, provejavala se nada: možda će ipak doći?

O ti časovnici! O te skazaljke! Kad god se samo za malen deo prostora pomere, moja igra postaje čežnjivija, a kada se časovnici oglasi gongom da skočim, podvrsnim kao sunčani konj. Poštom padnem i slomijem se. Kad dodirnem zemlju učini se čoveku da sam ostao bez rebara.

A srećni ljubavnici i dalje prolaze kraj mene. U jednom trenutku učini mi se da je i njihov hod potmesljiv. I svaki njihov pokret je potmesljiv. Oni se smeju mojoj nesreći, kažem i još se više u igri čežnje lojam.

Da li su se oni zbijali smejali tome što moja draga nije došla na sastanak ili se to meni samo pričinjavalo? Pre bih rekao da su mi se odista smjejavali.

Govorili su mi:

— Devet je i po...

— Ona uopšte neće doći...

— Ti još čekaš?... To se zove strpljenje...

A ja sam strpljivo čekao. I igrao pomamnu igru čežnje kojom su se oni ipak u potaji divili. Primetio sam kako pojedini parovi zastaju i krišom istrp oka posmatraju moju igru. Oni su mi se zbijali divili. Iskreno.

Ipak, i mom igranju morao je doći kraj. Slobom od umora i još više od tuge što ona nije došla, gotovo sam se srušio kraj jedne klape na kojoj su se grili golub i golubica. Golub i golubica su gugatali. Ljubili su se u usta. Pomamno. A ja ništa od toga nisam video. Ja sam spavao. Čuo sam samo iz dajine stala da mi se približava nekakva muzika. Naizgled, čarobna.

* * *

Iznenada, počeo je da pada sneg. I dugo je padao. Krupan, pahujast. Onda su se u daljinu pojavile sanke. A te sanke vukla su tri para lepih i snažnih irlasa. Obigrali su nekoliko puta oko mene i onda su se zaustavili.

Preda mnom je stajao kočijaš kome nikako nisam mogao da vidim lice.

— Penji se, rekao mi je zapovedničkim glasom.

— Kuda? Ja sam bio radoznao. Kuda to želite da me odvedete?

On je medutim, bio nestrpljiv.

— Penji se!

Nastupio sam opasnost i nagnuo sam da bežim. On je pustio tri para irlasa i zajedno sa njima stao da me vija po snežnoj ravnicici. Ja sam nespretno bežao preko debelih naslagi snega: noge su mi u nj tonule, a irlasi su bili više gazebe nego irlasi, trčali su lako.

Možda neće biti bez interesa da navedem kako su me uhvatili. Od svojih snažnih ruku napravili su mrežu u kojoj sam se ja prostro upleo kao pauk.

Onda su irlasi zaigrali. Igru radosti. Trebalо je videti tu njihovu igru.

— Sada si naš, pevali su u horu.

Kada su završili sa pesmom ja sam se nudio u sankama. Bić u kočijaševim rukama snažno je pušnuo i tri para irlasa dalo se u ljubak kas...

* * *

Tri para irlasa dalo se u ljubak kas... Svanjivalo je.

Fredeli su se smanjivali pred mojim umornim očima.

* * *

Kada smo svaljali ravnici, nestalo je sneg i ja sam primetio da se nalazim u pokrajini Proleća. Ruže su cvetale na sve strane. Obljene, divlje ruže. Ruže koje su šiknule u nebo. Iz prkoska. Iz obesti.

U jednom trenutku, učinilo mi se da sam negde video bokore takvog cveća ali to je verovatno bila samo iluzija.

Pred ulazom u selo, tri para irlasa još jedan put se besno propreši i meni se sledi srce od straha.

— Da, divljih li irlasa, rekoh namerno glasno.

Sada se moj kočijaš okreće i ja ugledao sam oseme kakav pre toga još nigde ne bejash video.

* * *

Zaustavili smo se pred kućom koja je imala oblik ženske dojke. Prvo što sam ugledao bio je slavoluk na kome je pisalo: dobro nam došao. Posle sam opazio grupu ljudi i žena koji su me očekivali.

Pridje mi jedna ljudina,

— Stigao si? Ona je već postala nestrpljiva koliko te je očekivala.

Sanjam li? I ko to mene očekuje?

Ponovo je zasvirala muzika. Ogova putna ona je bila svečana i puna dostoanstvarja. Masa u dvorištu se uskomešala i požurila da propusti nekog koji se toga trenutka pojavio na vratinu.

To, na vratinu, bila je ona. Ognjanka, Princica Zemlje Divljih ruža. Sa kratkom kosom i grudima nabubrelin kao proleće. Lepota jedna. Hrana: mladost: nikada još u životu nisam sreto tako lepu devojku. Oči su joj iskrene kao leander. U njenim rukama bile su sadržane sve karijere sveta.

— Došao si, reče.

Odgovorilah da sam upravo stigao.

Onda ona reče:

— Očekivala sam te dugo.

— Očekivala si me?

Sunce je dodirivalo krovove. Sa svih strana počeli su da pristižu novi stanovnici Zemlje Divljih Ruža. Odeveni u svečana ruha. Nešto sam odmah primetio: svu malo čudno izgledali. U svakom njihovom pokretu nalazio se nečeg divljeg, neobičnog.

Možda bi bilo pregrubo da kažem da su se kretali kao mačke. U svakom slučaju ta njihova osobina mi se neobično dopala, jer u svojoj zemlji tako nešto nisam video.

Sunce je bežalo od krovova. Stanovnici Zemlje Divljih Ruža odlučili su da zaigraju. U čest mog dolaska. Pomamno, kako to samo oni umiju.

Onda smo se u igru umešali Ognjanka i ja. Igrali smo neku potpunu novu igru.

A sve to

Našu i njihovu igru

Posmatralo je svemoćno veliko oko

Boga Seksu...

II

Proživeo sam sa svojom Ognjankom nekoliko srećnih dana. Mrzelji smo zidove, i ne samo zidove već i sve drugo što je zatvara, sputalo. Krug, na primer. Naša filozofija sastojala se u tome što smo mi mrzeli krug. Mi smo, naprimer, mnogo više od kruga voleti polukrug. Ali, to nije bitno. Uveće smo šetali po poljima u kojima su rasle divlje ruže. Tamo smo se ljubili. Do besvesti. A glave su nam se gotovo izjednačavale sa najkrupnijim populjcima ruža.

Ali, zar postoji potpuna sreća?

Kod našeg najtopljeđeg poljupca na zapadu se palila neka čudnovata svetlost i ja sam u njoj mogao videti grupu ljudi i žena iz moje zemlje kako me prže pogledom. Oni su nas najpre dugi tražili očima medju bokorima divljih ruža, a kada su nas otkrili, stali su da se došapljavaju.

Jesam li pri svesti? pitao sam se.

Posle toga moje oči se sneveselle, ali me je tada Ognjanka pozivala da hvatamo leptirove.

Ja sam se uvek odazvao rado njenom pozivu i tako sam tragajući za leptirovima, zabavljao na svoje zemljake.

Trčeci po polju, Ognjanka i ja bacali smo sebe i poslednji haljetak. Hteli smo da budemo slobodni, kao priroda. To hvatanje leptirova bilo je ustvari naša igra. Igra naše ljubavi.

Sa nama zajedno, tamo negde daleko na zapadu igrali su naši zemljaci. Njihova igra bila je posve druge prirode. Zavidljiva. Oni su svojim igranjem ismejavali našu ljubav.

* * *

— Dragi, reče Ognjanka i upi se u mene svojim nabubrelim ustima.

— Mila, rekoh ja.

Onda je došao njen otac.

Možeš da je vodiš, reče. Volja mog deteta je nepriskosnovena. A ako to oboje želite, možete ostati ovde još nekoliko dana.

Moja buduća žena pogleda me upitno i ja isto tako pogledah nju. Onda dodadoh:

— Ostaćemo još nekoliko dana.

* * *

Za večerom, služili su mi nekim starim vremenom. Čaša nije bila po sam morao da pijem od nekakvih mešina. Pretpostavjam da su te mešine bile od irlasove kože, jer drugih životinja ovde nisam video.

— Jedi, svi su mi govorili, za ljubav čovek mora da bude snažan i zdrav.

Onda su me služili mesom od irlasa.

— Jedi svi su mi govorili, za ljubav čovek mora da bude snažan i zdrav.

Kada smo završili sa večerom pojavili su se lakići. Svaki je od njih imao za uhom jednu divlju ružu. Dok si udario dlanom o dlan, izneli su stolove i uneli veliku i praznu postelju.

— Svuci se, rekla je Ognjanka.

U mojoj blizini bilo je žena, njenih rođaka i meni je bilo stid da se pred njima svačim. Te žene, međutim, nisu ni obraćale pažnju na moj stid već su stale da igraju neku čudnu igru. Igrajući tako, one su raspremala postelju u koju smo. Ognjanka i ja trebali da legнемo. Iz njihovog igranja zračila je radost zbog čina koji će nastupiti. I morao sam da se svučem, ne htio...

Zene koje su igrale, povukle su se i tada smo oko kreveta stali da igramo Ognjanka i ja. Cela pantomima sastojala se uglavnom u ovome: ona je sedela na ivici postelje i zvala me svojim kristalnim rukama. Ja sam joj tada prilazio, lomio je u zagrljaju, bežao od nje, i opet joj prilazio.

Tada smo, zadihani od igranja, pali na postelju. Svetlost se ugasio. I, postelja se više nije videla.

One žene ostale su još nekoliko trenutaka u našoj blizini. I jedna od njih pokušavala je da nešto igra a ostale su sedeće na zemlji i posmatrале su njenu igru. Onda su se razisile.

U Zemlji Divljih Ruža nastao je potpun mrak.

* * *

Kada se svetlost ponovo palila ja više nisam bio u Zemlji Divljih Ruža, već kao nekada, u gradskom parku. A kraj mene je stajala moja dragana. I ljupko se smešila na moju sanjivost.

— Smeši si se u snu, reče.

— Da, rekoh ja. Smešio sam se.

Ustvari, život je bio lep i ovde, gde ne rastu bujne divlje ruže. Ja sam to znao i nisam se ljetio na Ognjanku što je tako brzo isčezla iz mog života.

— Čekao sam te dugo, rehoh svojoj dragani.

A ona:

— Zakasnila sam, mili, oprosti.

Tada ja rekoh u sebi:

— Živimo u velegradu. Možda je imala nezgode sa tramvajem.

— I — sve joj oprsotih.

Zaigrali smo igru sreće.